

Josep Maria Fulquet

NATURA
D'INFINIT

JOSEP MARIA FULQUET

NATURA
D'INFINIT

Edicions 62

Primera edició: novembre del 2016

© Josep Maria Fulquet Vidal, 2016

Disseny de la coberta: Albert i Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual, s.l.

Impressió: Limpergraf

ISBN: 978-84-297-7557-0

Dipòsit legal: B. 20.457-2017

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

Presentació, 9

I

Com el perfil, 21 — El límit imprecís, 22 — Tu sol
contens la nit, 23 — Suspès en l'aire, 24 — Com un
vell decorat, 25 — Nau fugitiva del seus ulls, 26 —
Aquesta llum, 27 — És lluny, 28 — Qui sap si per
saldar, 29 — Et vincla el tens dolor, 30 — Vertical, la
llum, 31 — Amb ulls antics et mira, 32 — Hi ha un
pòsit de cendra, 33 — El teu record fet llum, 34 —
Encara el veus, 35 — No et puc plorar, 36 — La
primera esquerdada, 37 — La quietud sense hores, 38
— Immòbil en el temor, 39 — Quietud estranya, 40
— Pels vidres grisos, 41 — T'has fet enyor, 42 — Que
estrany pensar-te, 43 — Duresa mineral, 44 — Només
els ulls estranys, 45 — Que siguin clars els ulls, 46 —
Com buit per dins, 47

II

Només hi ha el dol, 51 — S'escola el temps, 52 —
Ser en el no temps, 53 — El pànic indicible, 54 —
Benigna flama, i tènue, 55 — Mira la nit, 59 — Sol
baix, ocells, 60 — Ens mires ara, 61 — En el seu repòs

aparent, 62 — Un lloc de desafecte, 63 — Tot plora
al teu voltant, 69 — La llum cansada de la tarda queia,
71 — Com figures fantàstiques, 73 — Aquest cos teu
cansat, 74 — La llum s'escampa sobre, 76 — Llum
esquinçada, 77 — Se t'ha tornat un foc, 79 — A poc a
poc, 80 — Que vingui ja la nit, 81

Com el perfil,
el rastre que ha deixat
al retirar-se
l'onada exhausta,
així el temps
et grava al cor
la silueta del dolor.
I en fa memòria.

El límit imprecís
del cel i l'aigua
dibuixa el perfil del teu dolor.
T'ha abandonat la sola
paraula que t'unia
al seu record
i tot és ja molt lluny,
difús, com si s'ho hagués endut
l'incendi d'aquest sol
en els merlets de l'aire.
No hi és. No hi ets.
Estàs fet d'esperances
truncades, de fe abolida,
d'amarg present.
En aquesta hora de la nit
no busquis pietat, compassió.
Ets home sol.
La còpia en negatiu
d'una ombra calcinada.

Inesauribile fragore di onde

G. UNGARETTI

Tu sol contens la nit
en la mirada clara
que et defuig.
Inexhaurible fragor
d'onades,
sempre negant-te.

Il vous faudrait mourir pour joindre les deux bouts

J. COCTEAU

Suspès en l'aire,
en el vertigen del salt
que s'obre sota teu
com una boca àvida,
mesures el perill:
entre tots dos extrems,
com un ser fabulós,
un animal enorme
—el ventre inflat, somorts els ulls—:
la vostra mútua absència,
i tu, un trist funàmbul
fent equilibris sobre el buit
del vostre temps difunt.
Només morint de tu
podries conciliar
tots dos extrems,
i retrobar paraules, foc
en aquest cel lunar,
sense banderes.

Com un vell decorat
de cartó pedra,
aquell paisatge amic
que et pertanyia
se li obre ara a les parpelles,
i no ets sinó fragments
d'un jo extingit,
el monyó trist d'un tot
que, adolorit, recorda.
Encara aquest somriure
a les fotografies
de fa tants anys.
El sol, cap a la posta,
és devorat pel mar.
Avui perdura.

Nau fugitiva del seus ulls,
cap a quin port fas proa,
a quin abric busques soplúig
quan tot és fred i fosc i el mar
sembla estendre's sense límits?
En aquesta hora lenta,
el món s'amara de tristesa
i navega en la nit la seva imatge.
Perdura en els teus dits
el tacte d'unes mans, les seves,
però ja no en tens memòria;
i cedeixes, t'abandones al son
que t'haurà de portar fins
al fons opac de les aigües.

(Palinur)

Aquesta llum
que lentament transita
pel cel tibant d'abril
—un declinar esperat,
sense triomf—
et deixa un rastre breu,
de bava, a les parets del cor.
Tants dies sense tu,
en la nit densa
de cartes no llegides.
Un buit. L'espera
als caires vius de l'aigua.

És lluny.
Tant, que el perfil
del seu nom
es desdibuixa
en l'aire obscur
i t'obre un solc al cor,
com en l'aigua negra
les proes afilades.